

det anseer jeg derimod, som uvæsentlig; ifær naar hensees til selve Lovens Indhold. Det er derfor aldeles urigtigt, naar det ærede Medlem vil opfatte Sagen saaledes, som om jeg vilde indskrænke Thingets grundlovmæssige Indflydelse. Denne bestaaer deri, at Finantsloven først skal behandles her i Thinget, og det er derfor jeg siger, at, for at jeg kan betragte nogen som helst Lov som udgjørende en Deel af Finantsloven, fordrer jeg, at den skal være først behandlet her. Dette er Tilfældet med denne Lov, som jeg derfor, hvis den ikke havde været først til Behandling her, ikke vilde have betragtet som en Deel af Finantsloven. Det forekommer mig, altsaa, at den ærede Rigsdagsmand og jeg er i den fuldkomne Overensstemmelse. Jeg skal gjerne tilføie, at hvis denne Lov indeholdt en bestemt Sum, dersom der i den var sagt, at til de og de Redningsstationer bevilges den og den Sum, vilde jeg, naar den havde været behandlet først i dette Thing, altsaa undergivet den samme Behandling, som er foreskrevet for Finantsloven, ikke troe, at jeg behøvede nogen Tillægsbevilling; havde den derimod først været behandlet i Landstthinget, vilde en saadan have været nødvendig; thi ellers havde man ikke havt Bemyndigelse til nogen Udbetaling. Jeg skal endnu kun tilføie, at da der ikke er nævnt nogen bestemt Sum, og da der derved, at den omhandlede Passus er gaaet ud, savnes en Bemyndigelse til at afholde de til Lovens Udførelse nødvendige Udtællinger, vil jeg være tilbøjelig til at troe, at Betsøbet rettest bør optages paa en Tillægsbevilling. Jeg anseer Thingets Rettigheder værgede, ikke ved en saadan Passus som den foreslaaede, men ved den Behandlingsmaade, Loven har været undergivet.

Tscherning: Jeg troer, at, dersom jeg efter denne Erklæring ikke tog mit Forslag tilbage, gav jeg ikke det Bevist paa den velvillige Stemning, som jeg gjerne vil have skulde herske mellem dette Thing og Regjeringen, hvor det blot kan gaae an. Jeg haaber ganske vist at see de Betsøb, som denne Lovs Udførelse medfører, komme frem paa en Tillægsbevilling til Efteraaret. Jeg tager mit Forslag tilbage.

Da Ingen optog Forslaget, var det saaledes bortfaldet.

Oppermann: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Jeg maa gjøre den ærede Rigsdagsmand opmærksom paa, at da Endbringsforslaget er bortfaldet, er det kun Loven i dens Almindelighed, der foreligger til Behandling. Den ærede Rigsdagsmand har Ordet.

Oppermann: Jeg antager, at Lovens Form hører med til dens Almindelighed. Det gjør mig ondt, at Forslaget er taget tilbage, fordi det derved er affaaeret, at Landstthinget og Folkethinget kan komme til en endelig Afgjørelse af disse tvivlsomme Spørgsmaal. Med Hensyn til Lovens Form i Almindelighed, hvor til jeg troer, at den foregaaende Bemærkning knytter sig, skal jeg udtale, at jeg anseer det for ønskeligt, om Regjeringen ved alle de Love, der kunne ventes at ville, eller om hvilke man med Visshed kan vide, at de ville foranledige Pengendgifter, vilde opføre eller nævne en bestemt Sum, selv om denne skulde i overordentlig høi Grad være calculativ, tilligemed Afgivelsen af den Regnskabsconto, hvorpaa den bliver at opføre, at den endelig vil blive afsluttet.

Indenrigsministeren: Jeg anseer ikke de Spørgsmaal for tvivlsomme, som den ærede Rigsdagsmand meente, være tvivlsomme. Derimod skal jeg villig indbrømme ham, at det er meget ønskeligt, at der gaaes frem paa den af ham angivne Maade.

Oppermann: Forfaavidt jeg skulde have brugt Ordet „tvivlsomme“, har jeg ikke udtrykt min Tanke. Min Tanke var „omtvisste“. Jeg deler den Anskuelse, at en Bevillingslov maa indeholde en udtrykkelig Bevilling.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, fattedes Lovforslaget, efter at være oplæst, (see Anhang A Sp. 947 fg.) under Afstemning og vedtoges eenstemmigt med 69 Stemmer.